

ΜΗ ΤΗΝ ΕΓΓΙΣΗΣ !

Μικρὸ παιδί 'στὸ στόμα του κρατεῖ
μικρὸ καλάμι,
Φυσᾷ μὲ τὴν καρδιά του ὄλη καὶ ζητεῖ
μὰ σαπουνόφουσα νὰ κάμη.

Κ' ἐκείνη 'στοῦ ἀνέμου τὴν ὄρμη
πετᾷ ᾠηλὰ ποῦ νὰ μὴν πιάνεται
Καὶ βλέπει τὸ φτωχὸ γὰ μὰ σιγμὴ
τὴν εὐτυχία του νὰ χάνεται.

Μὰ πάλι πίσω στρέφει. Μὲ χαρὰ
τὴν μάγισσα κυτᾷ νὰ σιμόνη
'Στὰ δάκτυλά του νὰ τὴν πιᾷση λαχταρῶ
καὶ τὰ χεράκια του ἀπλώνει.

Κυλᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ φουῶσα ἡ παρδαλὴ
περήφανη δὲν τὴν χωρεῖ λὲς ὄλ' ἡ πλάσις
Φτωχὸ μου ! νὰ κυλᾷ ἄσ' τὴν τρελλή...
Μὴν τὴν ἐγγίσης... θὰ τὴν χάσης!

Ἀλεξάνδρεια

ΒΕΓΑΣ

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ σύγγραμμα τὸ ὁποῖον ἐξε-
δόθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις καὶ ἐν τῷ ὅποιῳ ὁ πολὺς
αἰγυπτιολόγος Maspero συνεκέντρωσε τὰς τελευταίας
του μελέτας ἐπὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς ἀρχαιολογίας, τῶν
ὁποίων ἡ σπουδαιότης ἀνεγνωρίσθη ὑφ' ὄλων, δημο-
σιεύομεν, κατὰ μετάφρασιν τὸ κάτωθι κεφάλαιον,
βέβαιοι, ὅτι θ' ἀναγνωσθῆ μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέ-
ροντος.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ

Ἡ ψυχὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων θὰ εὐρί-
σκετο ἐνίοτε ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ, ὅταν μετὰ τὰς
τελευταίας ἐξαγνίσεις καὶ τὰς συνηθισμένας
προσφορὰς, ἔμεινε μόνῃ ἐν τῷ τάφῳ παρὰ τὸ
πτῶμά της. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς τοῦ
ἄνω κόσμου, ἐκ συμπαθείας πρὸς τὴν ἀδυναμίαν
τῆς, καὶ ἐκ διακαοῦς ἐπιθυμίας νὰ ἐξασφαλί-
σωσι τὴν εὐμάρειαν τῆς μελλούσης ζωῆς της,
ἐπεσώρευον περὶ αὐτὴν ποικίλα δῶρα, ὠφέλιμα
ἢ μὴ. Ἐνδύματα δηλαδὴ, ὑφάσματα, ὑποδή-
ματα, φενάκας, κοσμήματα, ἀρώματα, ὄπλα
πολεμικά καὶ τοῦ κυνηγίου, τρόφιμα καὶ ποτὰ,
ἱκανὰ νὰ διατρέψωσι πολλὰ ἄτομα. Θεράποντες
ἦσαν πάντοτε πλησίον τῆς διὰ νὰ τὴν ὑπηρε-
τῶσι, καὶ πλοῖα δὲν ἔλειπον διὰ νὰ μεταφέρωσιν
αὐτὴν καὶ τὴν ἀκολουθίαν της, τὰ κτήνη, τὰ

τρόφιμα καὶ τὰς ἀποσκευὰς της, ἐπὶ τῶν ὑδάτων
τοῦ κάτω κόσμου. Ὅλα ὅμως τὰγαθὰ αὐτὰ τὴν
ἐνέβαλλον εἰς φόβους καὶ ἀνησυχίας.

Ἀλλὰ διαρκῆς διαμονὴ ἐντὸς τοῦ τάφου ἀσφα-
λῶς προασπιζομένου τὸ μὲνυπὸ τῶν παχέων τοι-
χωμάτων τὸ δὲ ὑπὸ τῆς ὄρειτης τῶν νεκρικῶν ὄ-
δῶν θὰ ἦτο ἀνιαρωτάτη. Καὶ οὐδὲν φάντασμα, ἐξ
ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν συνηθειαν νὰ λούων-
ταί πάλαι ποτὲ μὲ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας καὶ νὰ
θωπεύωνται ὑπὸ τῆς δροσερᾶς αὔρας τοῦ Βορρᾶ,
θὰ ἔστεργε νὰ φυτοζωήσῃ διὰ παντὸς ἐν τῇ
πνιγερᾷ ἀτμοσφαιρᾷ τῶν αἰωνίως κλειστῶν δύο
ἢ τριῶν θαλάμων. Ἐξ ἄλλου ἦτο πολὺ δύσβατος
ἡ ὁδὸς ἢ ἄγουσα, διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν θεῶν,
εἰς τὰς ὄχθας τοῦ οὐρανοῦ Νείλου, ἐπὶ τοῦ
ὁποίου ἔπλεον ἡ λέμβος τῆς Ρᾶ, ἢ μέχρι τῶν
ἀναριθμητῶν νήσων, ὅπου ἔκειτο ὁ παράδεισος
Ἰαλοῦ τοῦ καλοῦ Ὁσίριδος. Διέτρεχον πλείστας
ἀγνώστους χώρας, διέβαινον ρύακας ζέοντος
ὑδατος καὶ ἐρήμους λυμαιομένας ὑπὸ ὄφεων,
συνῆπτον μάχας πρὸς τάγματα πνευμάτων καὶ
θεῶν—οἱ ὁποῖοι ἐσύχναζον μερικὰ μέρη—καὶ
προσεπάθουν νὰ κερδίσωσι τὴν εὐνοίαν των.
Τὸ ταξειδίον τοῦτο, ὡς βλέπετε, ἦτο ἐπίπονον
καὶ περιπετειῶδες καὶ αἱ ψυχαὶ, αἱ ὁποῖαι
πρώτην φορὰν, ἐπεχειρήσαν αὐτὸ ἄνευ ὁδηγοῦ,
ὑπέστησαν τὰ πάνδεια μέχρις οὐ φθάσωσιν εἰς
τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου των σῶναι καὶ ἀσφαλεῖς.